Мал. В. ГЛИВЕНКА

ОД ВЕЛИКОЇ ХІМІЇ...

Здоровенькі були! Просим всіх за столи —
Наїдайтесь усмак, всякий овоч і злак!

Бо як буде у вас повен стіл повсякчас, —
Буде в місті й селі все й у нас на столі.

перець

№ 22 (513). РІК ВИДАННЯ XXIII Ціна 10 коп. КИЇВ. ЛИСТОПАД 1963

Ми часто чуємо справедливі нарікання з приводу роботи клубів, будинків культури, бібліотек, музеїв. В багатьох випадках... головнокомандуючим в культурно-освітній роботі залишається карбованець.

(З доповіді тов. Л. Ф. Іллічова на червневому Пленумі ЦК КПРС).

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

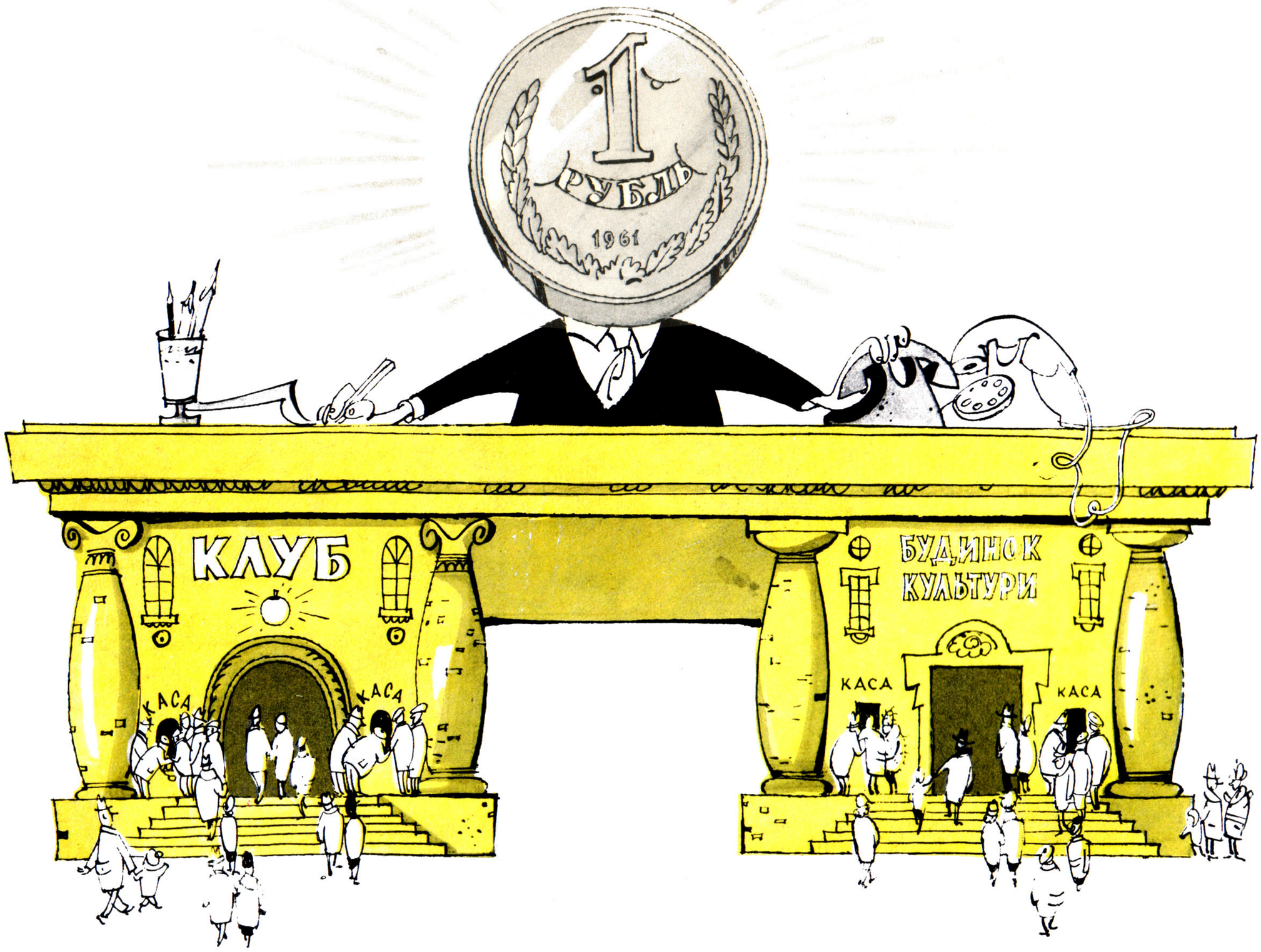

perec-ua.
perec-ua.

Керівна одиниця.

КОГО ЗА ЖИТО БИТО, А КОГО НЕ БИТО

АБУТЬ, колись давно-давно, ще в золотому дитинстві колишній завідуючий Голобським (Волинська область) хлібоприймальним пунктом Іван Абрамович Щесюк почув не дуже складну і не дуже прогресивну мудрість: «Дають — бери, а б'ють — тікай».

Може, давно колись така мудрість цілком влаштовувала Івана Абрамовича. Брав він тільки те, що йому давали, а оскільки бити його ніхто не бив, то й славно жилось йому на білому світі.

Але минув якийсь там час й Іван Абрамович, бувши завідуючим хлібоприймальним пунктом, раптом відчув, що того, що дають, йому малувато. Отже, треба більше не чекати, поки дадуть, а брати самому. Про те, що за це можуть побити, якось не хотілося й думати.

Так почав Іван Абрамович брати. Брав він все підряд, не дуже зважаючи, чи добре воно лежить, чи погано. Збудував добрячий будинок з державних матеріалів, викопав криниченьку за неділеньку-дві (руками робітників хлібоприймального пункту), завів домашню свиноферму, на якій рохкало по дюжині, а то й по півтори дюжини свиней.

Зав'язав Іван Абрамович щільні зв'язки з навколишніми баригами, так що експорт свинини з Голобів відбувався безперебійно. І ще багато чого творив Іван Абрамович Щесюк, але наше завдання полягає не в тім, щоб показати, як він брав, коли йому навіть не давали, а в тому, щоб розповісти, що сталося, коли його почали бити.

«Бити» — вираз цілком фігуральний, ви й самі розумієте, що Івана Абрамовича і пальцем ніхто не зачепив. Бити Івана Абрамовича почав спочатку місцевий «Перець». Виходить така сатирична стінна газета у Голобах — тезка журналу «Перець». І редагує її автор журналу «Перець» — поет-байкар Михайло Хижко. Він працює вже кілька років на Голобському хлібоприймальному пункті вагарем і йому добре відома широка натура Івана Абрамовича Щесюка.

Словом, «Перець» почав бити. Та з усього було видно, що Іван Абрамович не належав навіть до тих, що, не боячись нічого, бодай сміху бояться. Щесюк і сміху не боявся. Коли його почали бити, йому не засвербіло й за вухом. Він і не думав нікуди тікати. Забігав Іван Абрамович тільки тоді, коли його діяльністю зацікавилось керівництво Ковельської реалбази. (Цій реалбазі підпорядковано Голобський хлібоприймальний пункт).

Щесюка вдарили дошкульніше. Він позбувся посади завідуючого хлібоприймальним пунктом. Але це був перший і останній дошкульний удар. Далі почалася якась містика. Замість того, щоб пересадити Щесюка з краденої кам'яниці у місце більш гідне його персони, замість того, щоб Щесюковим свиням підшукати іншого хазяїна, йому дають абсолютний спокій. Інший хапуга на місці Щесюка поставив би господові свічку і радів би тихенько, що все так полюбовно закінчилося. Але Іван Абрамович не такий. Він прийшов до висновку, що коли б'ють, то треба відбиватися. І почав Іван Абрамович відбиватися, обливаючи чесних людей помиями і розсилаючи у всі інстанції наклепи. Чи не найбільше дісталося від Щесюка бухгалтерові заготпункту Тетяні Харитонівні Назарук та вагареві Михайлові Хижку. Перша не хотіла бухгалтерськими документами прикривати Щесюкові махінації, другий — засобами сатири викривав їх.

Первинна партійна організація Ковельської реалбази на своїх зборах, взявши до уваги активну наклепницьку діяльність Щесюка, вирішила виключити його з партії.

Але товаришів з Ковельського парткому до сліз зворушили крокодилячі сльози Щесюка і його залишили в рядах партії. Іван Абрамович відбувся доганою. Тепер він взагалі не боявся нічого — ні сміху, ні доган, ні суду божого, ні земного.

У день, коли за черговим наклепом Щесюка з Ковеля мала приїхати чергова комісія, механік Микулін (старий «кадр» Івана Абрамовича і вірний його підлабузник) за проектом Івана Абрамовича «відрегулював» Хижкові вагу.

«Злодія» Хижка було спіймано «на гарячому». Як-не-як, від не доважив 52 кг. сіна! Так ось де злодій! Так от хто винен! А всі показували на янгола Щесюка!

Словом, Хижка знімають з роботи... Залишалося тільки зачинити за ним тюремні ворота. І справедливість восторжествувала б тоді в ім'я Щесюка остаточно.

А так... Хижка на роботі поновили, в тюрму не посадили. За його жито було його й бито, але, на думку Щесюка, мало,— на волі ходить.

А що, коли б отой юридичний кийок, якого приготували були для Хижка, та повернути в другий бік? Щесюк однаково ж не вгамується, він оце і зараз написав до редакції «Перця» черговий наклеп...

С. ТОРБА.

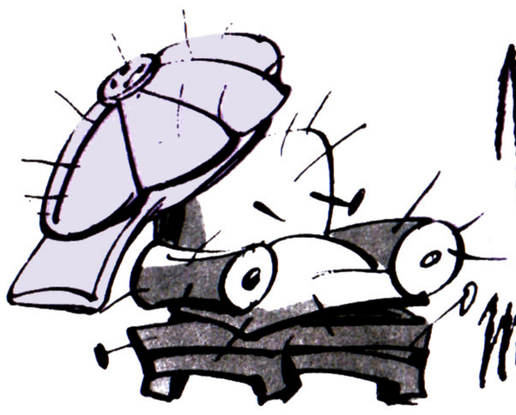

Про дивани, кепки та паралелі

(РЕПОРТАЖ З ВИСТАВКИ ШИРНЕТРЕБА)

Скажіть, будь ласка, шановні читачі, що може бути спільного між диваном і кепкою або буфетом і курткою?

На перший погляд може здатися, що ці речі за своєю формою і призначенням такі ж далекі одні від одних і так мало між ними спільного, як між майстром із золотими руками та закоренілим бракоробом.

Але Козьма Прутков недаремно вчив нас дивитися в корінь... Проте, стривайте! Для чого дивитися в корінь, так би мовити, заглиблюватися, коли варто поверхово лише ковзнути оком по продукції Олександрійської мебльової фабрики (Придніпровський раднаргосп), щоб корінь виткнувся сам.

Власне, з диванів (офіційно вони іменуються «диванами м'якими», але треба мати дуже черство серце, щоб запропонувати гостеві сісти на цьому дивані) витикаються не корені, а сучки. Деякі ще тільки витикаються, деякі вже давно виткнулися і в диванах зяють гарненькі дірочки.

Але Республіканську державну інспекцію по якості товарів Міністерства торгівлі УРСР чомусь не зворушила ажурність диванів, як не зворушили буфети-інваліди — теж продукція цієї фабрики. Збиті гвіздками (шурупами тут і не пахне), кривобокі потріскані буфети показували всім, на що здатні бракороби, коли у них під рукою є сира деревина, з якої навіть путнього ящика не зіб'єш. На фоні буфетів дивани ще здавалися красенями...

...Було це в минулому році. Тоді ж наказом Республіканської держінспекції директора цієї фабрики Малюченкова Олексія Петровича було суворо попереджено: якщо фабрика не перебудується і не перестане випускати брак, держінспекція заборонить торговельним організаціям приймати таке «добро».

Малюченков «перебудувався». Він наказав забути на фабриці, що тут колись робили буфети, і кинув всі сили на дивани. Коли б на ці дивани з такою силою кинути самого Малюченкова, йому б не поздоровилось. Річ у тому, що більшість «м'яких» диванів вийшли з фабрики чомусь без пружин. Це був якийсь там процент прихованого браку, зате неприхований бив у вічі з усіх куточків диванів. Це був абсолютний, стопроцентний брак. Причому брак, склепаний у цьому році. Брак, так би мовити, ще тепленький.

...А тепер для різноманітності поговоримо про кепки, бо їх теж випускає одно з підприємств Придніпровського раднаргоспу. Дізнатися про адресу цього підприємства буде цікаво не тільки Держінспекції по якості, але й усім клоунам, які гастролюють на території нашої республіки. (Ходять чутки, ніби знаменита кепка відомого клоуна Олега Попова була пошита саме на цьому підприємстві. І якщо славу Олегу Попову зробила не кепка, а в першу чергу талант, то слава цього підприємства тримається виключно на кепках). Для клоунів усіх профілів на складах цього підприємства зберігається 730 кепкоодиниць різного асортименту. Побачили б ви ці кепки, товариші клоуни, куди тому Попову! Ви уявляєте собі, наприклад, кепку-восьмиклинку, у якої і двох клинців однакових немає — всі різного розміру, а то й різного кольору. Шик! Або кепку, до якої присобачено два здоровецьких гудзики, не обтягнених матерією! Або кепку, у якої козирок в одну мить скручується в трубочку і ніяка сила його вже розкрутити не може.

Ми знаємо, що товаришам клоунам не терпиться почути від нас адресу цього унікального підприємства. Будь ласка, приїздіть в Олександрію, там на швейній фабриці вас отоварять такими кепками. Кому зручніше, може приїхати до Кіровограда і вдатися до послуг Кіровоградської державної швейної фабрики. Там у великій кількості та й у великому асортименті є точнісінько такі кепки.

До речі, летіти літаком і взагалі поспішати до цих міст не обов'язково. Кепки ніхто не розбере. Торговельні організації чомусь уперто відхрещуються від них.

...Як бачите, провести паралель між кепкою і диваном не так-то й важко. Здавалося б, такі несхожі між собою речі, а мають стільки спільного.

Так само не важко було б провести паралель і між олександрійськими буфетами та черкаськими куртками. Маємо на оці так звані «куртки ватяні чоловічі бавовняні» (згідно артикулу). Їх шиють на Черкаському таровиробничому комбінаті, який очолює директор А. М. Герасименко. Та краще не будемо говорити про паралелі, бо у «ватяних курток чоловічих бавовняних» навіть рукави не паралельні. І взагалі тут немає жодного паралельного шва, жодної паралельної лінії. Тож кинемо краще говорити про паралелі та поговоримо про якість продукції Ново-Українського мебльового комбінату «Зірка», того ж таки Придніпровського раднаргоспу.

Перш за все годиться познайомитися з директором комбінату т. Костиненком В. Ф. Коли після знайомства він запросить вас сісти на «кушетку напівм'яку» (теж артикул!), краще утриматися від такого ризикованого вчинку. Краще постояти на своїх двох, переминаючись з однієї на другу, ніж потім каятись. З напівм'якої кушетки стирчать цвяхи, а цвях, як вам відомо, штука не дуже м'яка. Крім цвяхів, з кушетки у всі боки стирчать тріски. Кушетка розсохлася, як колода під дідовою клунею, бо її стулили з дерева, вологість якого втричі перевищувала норму.

Знову ж таки, на комбінаті ця кушетка не єдина. Такого добра там зібралося аж півтори сотні. Отак!

...Ну, гаразд. Говорили ми про такі, здавалося б, несумісні поняття, як диван і кепка, буфет і куртка.

А тепер хотілося б дізнатися: а посада директора підприємства і звання бракороба — поняття сумісні?

Знову ж таки йшлося про паралелі. То з цієї нагоди хотілося б знати, чи й надалі брак і збитки йтимуть паралельним курсом, чи кінець кінцем ці паралелі перетнуться десь в районі власної кишені бракороба?

Б. ХАРЧЕНКО,
головний інспектор Черкаського пункту Державної інспекції по якості товарів.

К. ДІДЕНКО,
спец. кор. Перця.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

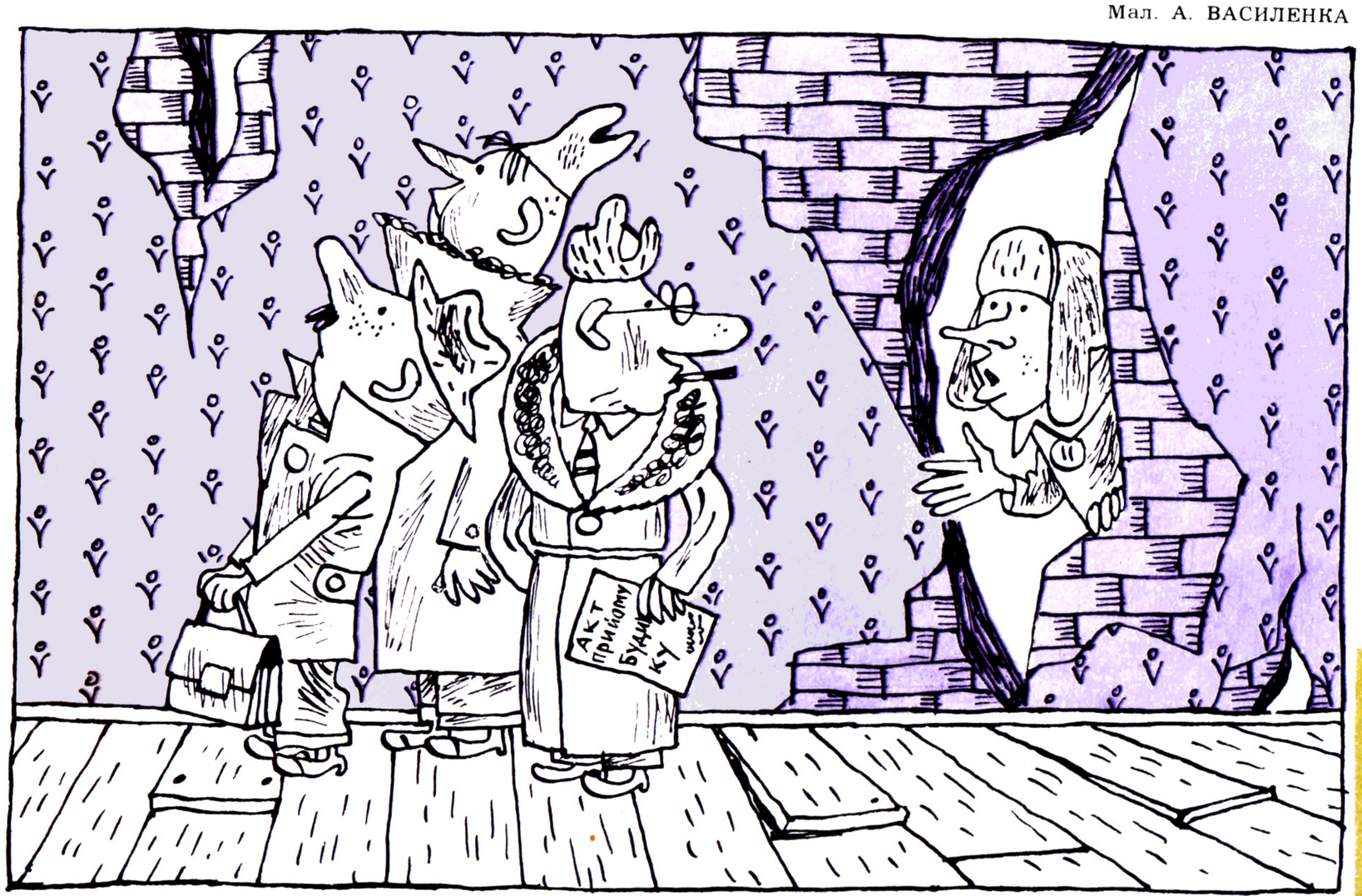

— Тут працює комісія по прийому нового будинку?..

МОНОЛОГ ОБРАЖЕНОГО

— Ну і сусідоньки, ну й люд!..
Терпіть таких не маю сил.
Вже донесли на мене в суд,
Що я весь склад переносив.

Що, буцімто, на їх очах
Я кожен день на власній спині
І на оцих ось двох плечах
Тягнув додому по торбині...

Отак принизить, осміять —
«Перетягнув на власній спині»...
Брехня! Це наклеп! Я ж днів п'ять
Склад перевозив на машині.

В. СОКУРЕНКО.
м. Кіровоград.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У № 16 журналу ми розповіли про те, що хапуг, які орудували в кількох міжрайколгоспбудах на Чернігівщині, заарештовано й віддано до суду. (Докладно про їхню діяльність див. № 11 «Перця» — фейлетон «А ліпило б вас...»). Тепер вліпили вже й хапугам. Виїзна сесія народного суду м. Чернігова засудила Тишельмана до 8 років, Дмитращенка до 6 років та Климова до 4 років позбавлення волі. Майно у хапуг конфісковано.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

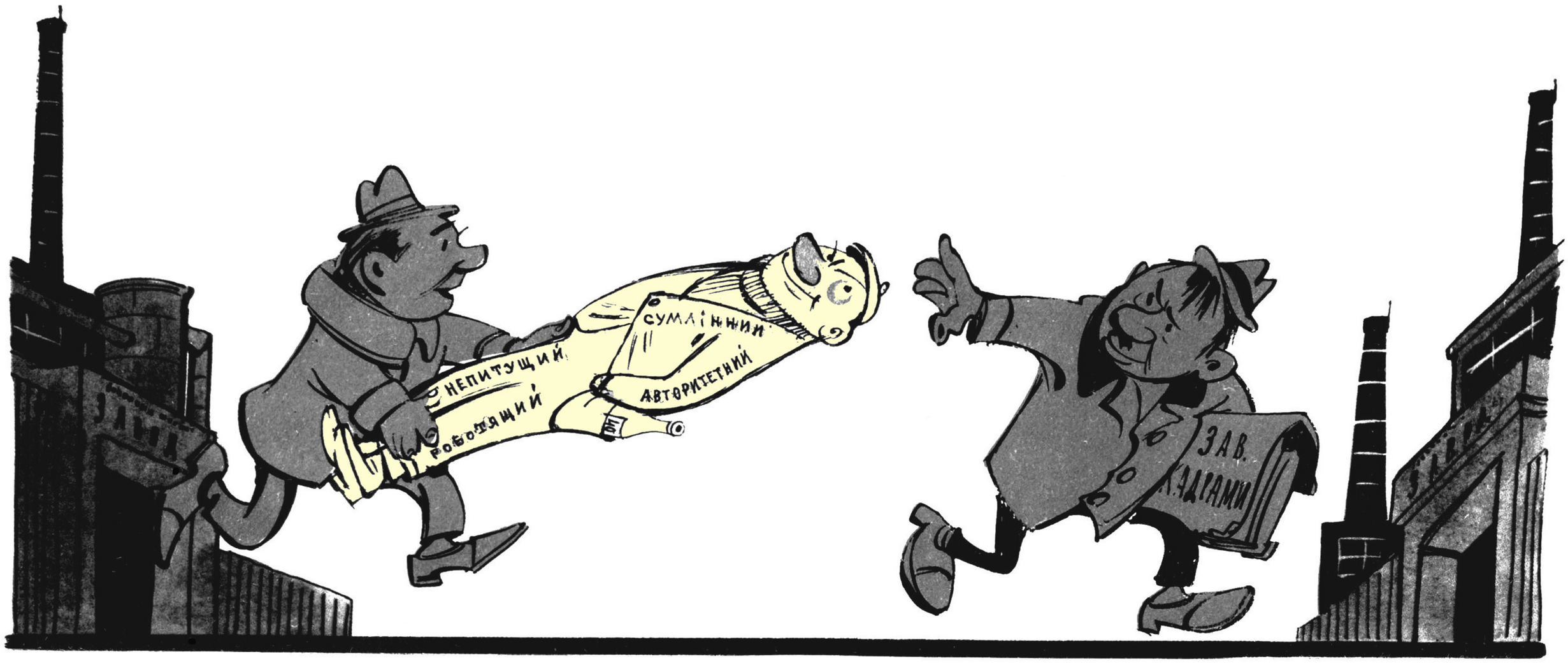

«Кадрова» естафета.

ТЕЧЕ ВОДА КАЛАМУТНА...

Не злічити туристів, які автомашинами, мотоциклами, а то й пішки долають шляхи і стежки Закарпаття. Милуються вони чудовими краєвидами, купаються в прозорих водах, славлять красу цього краю.

Але й тут не обходиться без отієї клятої ложки дьогтю...

Ось прибувають люди до міста Мукачева. І неодмінно вони йдуть до річки Латориці. А прийшовши до красуні-річки, починають носи затуляти... Не тому, що вони надто вже вибагливі, а по тій причині, що тут не той аромат.

Керівники підприємств міста як змовилися і наввипередки Латорицю псують. Без попередньої очистки зливають у неї стічні води м'ясокомбінат, пивзавод, мебльовий комбінат, трикотажна фабрика, консервні заводи, фабрика «Карпати». А найбільше бруду виливає в річку міська каналізація.

Уже підраховано, що кожної доби місто Мукачеве скидає в Латорицю понад 15 тисяч кубометрів отруєної води! Тому-то й купатись в Латориці можна лише у водолазному костюмі!

* * *

Їдучи до міста Ужгорода, туристи неодмінно співають популярну пісню, особливо наголошуючи на слова:

— Вся краса твоя чудова у мене на виду...

Мугичуть цю пісню приїжджі і тоді, коли Ужгород оглядають. Та ось приходять вони на Ленінградську набережну. І враз втрачають голос і теж починають носи затуляти...

Два роки тому в місті споруджувався готель «Турист». Будівельники брали тоді гравій з річища Ужа. І вийшло так, що поступово біля правого берега річки виросла невисока загата. Шлях воді перетято. Отоді-то й утворилася велика і, прямо кажучи, смердюча калюжа.

От і посидь тепер на цій набережній, помилуйся липовою алеєю! Та що там про алею говорити, коли в прилеглих будинках вдержатись не можна.

Два роки пишуть люди скарги до міськради і міськкомунгоспу, але там, читаючи ці скарги, носами покрутять і стандартно відписуються: «Зачекайте, складаємо план реконструкції».

А яка в біса реконструкція, коли біля тієї загати всієї роботи для одного бульдозера на дві години!

* * *

Один бувалий турист висловився так:

— Кожен дбає, щоб про його місто добра слава йшла. Про господарів Мукачева і Ужгорода цього не скажеш.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

На Луцькій міжрайбазі Волинської облспоживспілки спіймали хабарника Бондарука С. Ф. Він завідував складом культтоварів і за хабарі відпускав їх «наліво». Бондарука засудили до 5 років позбавлення волі з конфіскацією всього майна. В окремому рішенні суд порадив правлінню Волинської облспоживспілки розстатися й з Осиповим, який завідував міжрайбазою й покривав хабарника. Але керівництво Волинської облспоживспілки не послухало доброї поради. Із міжрайбази Осипова забрали в апарат облспоживспілки, а потім вирядили в Ківерці завідувати торговельним відділом райспоживспілки. Перець розповів про це у № 16 журналу у фейлетоні «Як чистять на янгола». Лише після цього, як повідомили нам з Волинської обласної прокуратури. Осипова вигнали з торговельної системи.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Що таке мінеральні добрива.

Домашній ПАНСІОНАТ

Кажуть, не доведи, доле, одинокої старості! Може, воно вік свій і добре прожив, а залишишся під кінець самотнім, хоч пробі кричи. хоч плач. Води нікому буде подати, слова живого в хаті не почуєш. Ні, так воно не годиться.

Ну, що вже до нас з Мариною, то обіжатись не можемо. Було, правда, що зостались ми в хаті тільки удвох. Бо ж діти, самі знаєте, як: повиростали, повиучувались та й розлетілись по світу білому. Навідувались рідко. Хіба отак заскочить котре на день-два, сього-того прихопить та й знову поїде. Аж як третє коліно роду нашого почало на світ з'являтися, як пішли онучата, так уже не скучаємо. Нема коли.

А онуків у нас, нівроку, семірко. Двійко, значить, Василевих, двійко Сергієвих, двійко Марійчиних, тільки у Галі одненька дитинка поки.

І, скажу вам, не забувають діда з бабою. Розважають. Спершу якось нерегулярно відвідували нас, поодинці. А оце з нинішнього літа так просто масовим порядком атакували.

Першим Василь, найстарший наш, порадував. Приходжу одного разу із току колгоспного, де сторожем працюю, а в хаті аж дзвенить усе сміхом. А це Наталочка з Валериком заливаються щебетом. Від усього того і у мене ніби сонце у грудях зійшло. Привіталися з сином, невісткою та й до столу сіли, як годиться.

— Оце ж, — кажу Марині, — приготуй ліжка всім, нехай відпочивають, сил набираються. З місяць же, видно, побудете? — уже до сина звертаюсь.

— Що ви? — опередила Василя невістка. — Ми й не думаємо стіснять вас. Переночуємо та й в дорогу. У Крим їдемо. А от діток залишимо. Нехай тут молочка поп'ють, повітрям подихають. Та й вам воно веселіше буде.

— Як же це так? — тільки й сказав я дітям. А далі змовчав. Не хотілося настрою псувати ні їм, ні собі.

Словом, на завтра випроводжали гостей. Курочку на дорогу засмажили їм, яєчок наклали та на тому й попрощалися. А від онуків і справді одно весілля суцільне. Не дадуть і хвилини відпочити. Наталочка все тягне стару на город, бо дуже сподобалось їй квітки гарбузові зривати. А Валерик, звісно, мужчина, більше біля мене крутиться. Тільки присяду, а він видереться на коліно і просить:

— Погуцай, діду!

Ноги вже підтоптані, ломота в них, але гуцаю, ще й приспівую, щоб приємність малому зробити.

Минуло тижнів зо два. Онуки до нас звикли, ми до них. Клопітно, правда, зате весело. Мало того, що свої, так ще й від сусідських дітей одбою нема. Хата не зачиняється.

А тут телеграма від Сергія. Так, мовляв, і так, зустрічайте Світлану. Приготувались. Зустріли.

— На довго? — запитали у другої невістки.

— Ні, — каже, — їдемо з Сергієм «дикарями» на Кавказ.

— Чого ж це «дикарями»? — аж остовпіла моя стара.

— А того, — відповіла Світлана, — що хочемо культурно відпустку провести.

Поїхала й ця. А на втіху нам прибавилось двоє вихрастих близнюків — Олег і Вітя. Стало зовсім весело. Одне хоче спати, друге — танцювати. Те любить молоко, а те — мак тертий. А тут ще, хоч убий, ніяк не розбереш, котрий Олег, а котрий Вітя.

— Олег, не ходи до хліва, там бека! — гукнеш до малого.

— Я не Олег, я — Вітя!

Тільки відвернешся, а воно вже на тин залізло.

— Вітя, злізь, бо впадеш!

— Ги-ги! — сміється онук. — Я не Вітя, я — Олег.

Тьху ти, вража сила! Хоч бирки на них вішай. І як їх тільки батьки розрізняють?

До всього ще й навантаження припало на нас зовсім не однакове. Біля Марини більше Наталочка одна, а хлопці всі до мене липнуть. Колін двоє, а їх аж три, і кожний норовить, щоб погуцав.

Перші дні не відмовляв, а далі уже сил не вистачало.

Почав ховатися. Повернуся з нічної та на сіно до хліва. Думаєте, довго хитрощі вдавалися? Де там!

Затіяли хлопчаки в прикордонників гратися. Один причаїться де-небудь, а два розшукують його. Ну, й налетіли якось на мене. Забрався вихрастий в сінник та як залементує.

— Шпіона впіймав, шпіона впіймав, сюди!

— Тихо, Олег, цить! — я до нього лагідно так.

А він:

— Я не Олег, я — Вітя. Хіба ви, діду, не бачите, що я зовсім інакший, як Олег?

Відтоді довелося змінити місце відпочинку. Почав у коморі замикатися.

Та й це не все. Невдовзі Марійка приїхала. А з нею Оля і Толя.

— Мої діти, — сказала дочка, — не такі, як оті. Мої спокійні. Вони тільки люблять перед сном казочки слухати, вранці на прогулянку ходити, а після обіду метеликів ловити. Ви вже дивіться за ними, а я буду більше на ставку час проводити, загоряти.

Цього разу я вже самопливу не допустив. Треба ж якось рівномірно навантаження розподілити.

— Оцих новеньких, — гладячи голівки Марійчиних діток, пояснив я Марині, — закріпимо за тобою. У мене троє і у тебе троє. Так буде справедливо.

— Е-е-х! — зітхнула моя стара. — Казки то я їм розказуватиму, на прогулянку водитиму, а ось як метеликів ловитиму? Не ті роки. Та й люди щоб не сміялися.

Дружині я поспівчував, але рішення не змінив. Поділилися онуками порівно.

— Не журись, — заспокоїв Марину, — якщо й Галя свою дитину привезе, то я вже беру її на себе. Та воно й літо скоро кінчається. Роз'їдуться, тоді вже відпочинемо й самі. Та, може, Галя в цьому році і зовсім не приїде.

І помилився. Приїхала й Галя з чоловіком. І не самі приїхали, а з якоюсь жінкою. А в тієї двійко дітей.

— Знайомтесь, це Колиного начальника дружина, Євгенія Іванівна,— представила Галя нашу гостю. — Славна жінка. Тільки у неї трохи з печінкою не гаразд, дієта потрібна.

— Ви не турбуйтесь, — співучим голосом заговорила Євгенія Іванівна, — я вам клопоту не завдам, мені нічого особливого не потрібно, хіба трохи меду свіжого, сиру з сметаною і часом курятинки молодої, щоб не охлянути. А взагалі я вам дам розумну пораду.

— Давайте, давайте, будемо вдячні, — більше думаючи про мед, сир із сметаною та курятину, ніж слухаючи гостю, приготувався я до порад розумних.

— Я бачу, — співала далі Євгенія Іванівна, — що у вас тут чимало народу зібралось, а відпочинок, видно, самопливом проходить. Ну, й користі з цього малувато. Отже, давайте щось на зразок пансіонату зробимо, як ото в Сочах чи Євпаторії.

Признаюсь, слово таке почув я вперше, аж на душі відразу зашкребло. Помітивши мою розгубленість, на допомогу прийшов зятьок.

— А Євгенія Іванівна має рацію, — пояснив Коля. — Треба і справді пансіонат домашній зробити. Нічого тут мудрого. Встановимо тільки твердий режим дня, спланує мо харчування за визначеним меню, регламентуємо відпочинок. Ви, тату, будете ніби директором пансіонату, а мама — завгоспом і шеф-поваром. А щоб легше було, на літній період залишайте роботу. Вам і тут буде її досить.

Через кілька днів пропозиція винахідливої Євгенії Іванівни вже була в дії.

Рівно о восьмій годині кожного ранку, на диво сусідам, я дзвонив у шматок старої рейки, потім бігав за продуктами, забавляв дітей, а після вечірнього відбою каменем падав у коморі і мертвецьким сном засинав до наступного ранку.

Марина моя весь день не відходила від жаркої печі, а при нагоді сичала на мене, як сирі дрова в полум'ї.

Котрийсь із малюків, напевне, синок Євгенії Іванівни, написав крейдою на воротях: «Домашній пансіонат діда Євлампія».

Тепер нам уже нема коли сумувати. Весела старість буде!

Діти й онуки всі в один голос заявили, що й на те літо обов'язково приїдуть. Ну й нехай. На здоров'ячко їм. Єдиний у мене клопіт: як би його пансіонат розширити та хоч удвоє штат збільшити.

Ів. СОЧИВЕЦЬ.

Мал. К. ЗАРУБИ

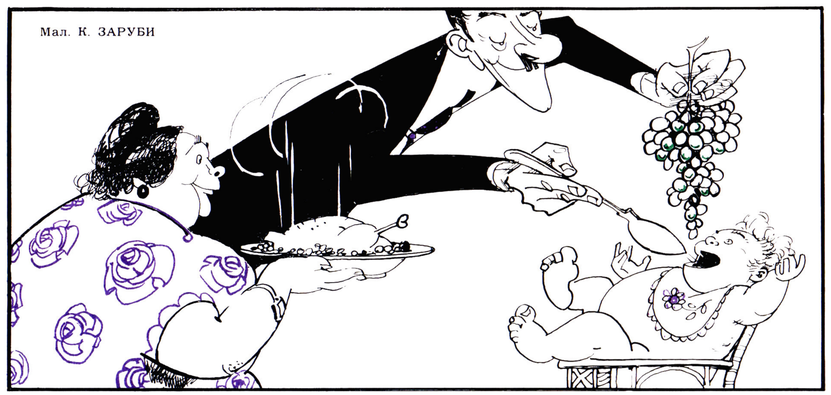

— Це з'їж за татка, це за маму...

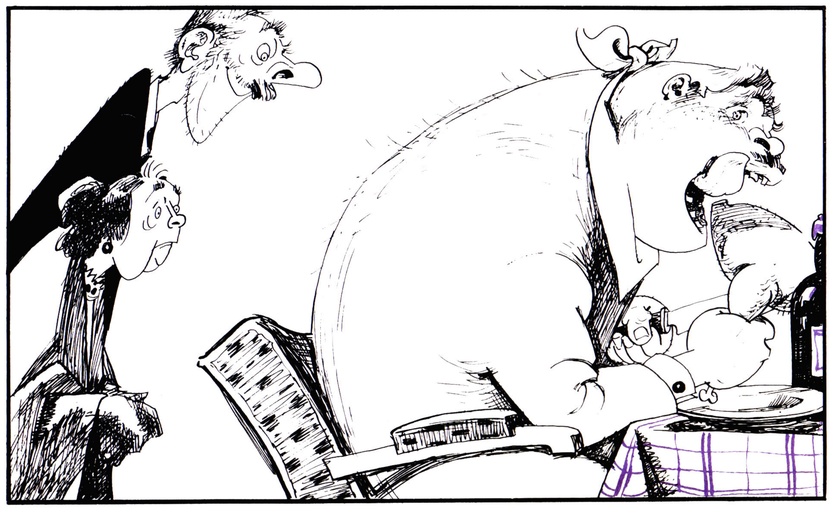

— А таткові, а мамі?!!

Замучіть мене у винахідники!

У МЕНЕ вдома електропрогравач. Нічого собі машинка — грає. Тільки, бісова душа, багато електроенергії жере. А за неї, як відомо, платити треба. Чи не можна, думаю, вдосконалити машинку, щоб енергії не жерла?

Думав я, думав і додумався. Зняв мотора. Програвач залишився таким, яким був. Тільки перестав грати. А хотілося, щоб грав. Подумавши ще трошки, я туди, де стояв мотор, поставив пружину, а збоку приладнав заводну ручку. І, хочете — вірте, хочете — ні, машинка заграла. Без електрики!

Устругнувши такий винахід, я вирішив одержати на нього авторське свідоцтво і, само собою, заслужену грошову винагороду.

Тямущі люди порадили:

— Паняй, — кажуть, — прямо у Кривий Ріг. Там ти швидко премію одержиш.

Приїхав. Вислухали мене тутешні метиковані люди й... чомусь засміялися.

— Була вже, — кажуть, — така машинка, грамофоном називалася...

Я мало не луснув з досади. А метиковані криворіжці заспокоюють мене:

— Ви не побивайтеся. У вас іще все попереду. На вас чекають такі премії за винахідництво, які іншим і не снилися.

— Але ж я у техніці, як кажуть, ні бе, ні ме...

— А ви гадаєте, що т. Маханьков щось у ній бе?..

— А хто такий Маханьков? — цікавлюсь.

— Як хто? Начальник відділу постачання Криворізького металургійного заводу ім. Леніна. Недавно одержав премію — 70 карбованців. — І показують мені наказ, підписаний директором заводу т. Галатовим. Читаю:

«За впровадження і освоєння установки для охолоджування катанки перед змотуванням її в бунти на дротяних станах — преміювати...»

А далі — реєстр, де прізвище т. Маханькова А. М. стоїть мало не першим. Мудра, видно, голова у того начальника постачання. Натоптана технічними знаннями аж по саму лисину.

Досвідчені криворіжці підтвердили:

— Могутня технічна сила! Навпомацки пізнає, де гаєчний ключ, а де — квартирний!..

— А за що, конкретно, преміювали начальника постачання заводу?

— Н-не знаємо... Мабуть, постачав раціоналізаторам технічні ідеї.

Начальник відділу постачання т. Маханьков не єдиний раціоналізатор високої марки (70 крб. премії!) серед постачальників. Далі читаємо в реєстрі і прізвище заступника начальника відділу постачання М. Т. Струкова. Йому припало 60 преміальних карбованців. З того ж преміального пирога по доброму кусню було відрізано й заступникові головного бухгалтера Ф. Ш. Мардеру та начальникові планового відділу А. М. Курилі. Кругленька сума зашелестіла і в кишені заступника директора по комерційній частині Д. Ю. Рехельмана.

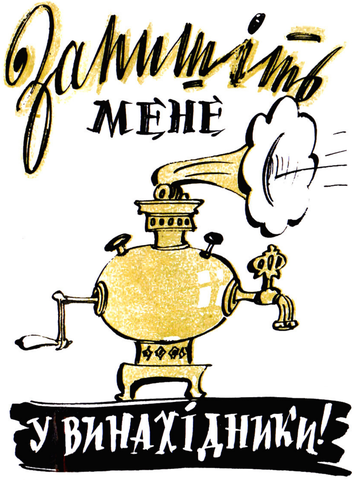

Щоправда, дехто в Кривому Розі ще й досі ніяк не може второпати, як це комерційний директор міг «упроваджувати і освоювати», коли його на той час ще й на заводі не було?!

— Дурниці! — відповіли мені. — Премія — це премія. І коли її вже виділили, то треба й поділити.

— Але ж треба ділити чесно: хто справді щось путнє робить — тому дай, а хто примазується — тому теж дай... по руках.

— Таке й скажете! — засміялися метиковані криворіжці. — Виходить, це й товаришу Соколовському — по руках?

— А за які заслуги треба преміювати вашого Соколовського?

— Як за які? Йому, приміром, доводиться вибирати фондові матеріали, занаряджені силікатному заводові...

— Даруйте. Але ж мова йшла про Криворізький металургійний завод.

— Металургійний сам собою. А товариш Соколовський працює на Криворізькому силікатному заводі. І директор заводу Дмитрієнко, врахувавши великі заслуги Соколовського у такій важливій справі, як впровадження нової технології, видав йому 260 крб. премії.

— Такий він видатний технолог, той Соколовський?!

— Який там технолог! Хіба ж ми вам не сказали: товариш Соколовський обіймає на силікатному заводі посаду начальника відділу постачання. Дещо заводові постачає, дещо — керівникам заводу. А ви хочете, щоб його обійшли премією?! Е-е, голубчику, життя, воно, знаєте, диктує свої закони... От — погляньте.

І показали мені ще один наказ. Наказ головного інженера тресту «Криворіжшляхбуд» Бориса Сергійовича Гаврилкіна про грошові премії тим, хто допомагав раціоналізаторам й винахідникам.

— Хороше діло, — подумав я. — Раціоналізаторові треба допомагати: одному — порадою, іншому — кресленням... Хто ж вони, ті помічники? — Читаю: «За сприяння раціоналізаторам і винахідникам преміювати товарознавця т. Тарана, юриста т. Чубенка, начальника контори матеріально-технічного постачання т. Межеровського...»

— Що ж воно виходить? — розвів я руками. — Виходить, що...

— А виходить, — відповіли мені, — ось що. Ось вам дві цифри: за рік у тресті «Криворіжводбуд» раціоналізатори і винахідники одержали 3.880 карбованців авторських премій, а ті, що їм «сприяли» — 2000 карбованців. Тепер ви зрозуміли, що воно виходить? Чи, може, для більшої ясності розповісти вам баєчку про муху, що сиділа у вола на рогах і вихвалялася: «Ми орали!»

— Але ж муха — тільки вихвалялася й нічого за це не одержувала. А тут — премія, державні гроші.

— Виходить, у тієї мухи було трохи більше совісті, ніж... А проте, даруйте, ми відхилилися од теми. Ви хотіли одержати премію за свій винахід — грамофон?

— Н-н-ні! — заспішив я. — Я передумав...

— Дарма! А чим ви гірші за інших. У самого не виходить, так примажтесь до тих, хто може. Як інші роблять...

І вирішив я звернутися до щедрих директорів.

Запишіть мене, товариші, у винахідники. В крайньому разі — в раціоналізатори. Хай вас не турбує, що у мене, крім грамофона, нема ні винаходів, ні рацпропозицій. Зате в мене є нестримне бажання одержувати премії.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

Дніпропетровська область.

В окремих районах загси містяться у запущених, невідремонтованих будинках.
(З листів до редакції).

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Я в цьому загсі розписуватись не буду — мені ще жити не надоїло!..

Любий Перче!

Запрошуємо тебе до Великих Пузирок на оригінальне змагання. У ньому беруть участь три спортсмени: голови колгоспів ім. Кірова та «Україна» тт. Аршевський і Самара та керуючий Новосільським відділом «Сільгосптехніки» т. Єзерський.

Змагання відбувається не з стрибків, не з бігу і навіть не з спортивної ходьби, а з... лежання. За умовами змагання перемагає той, чиї мінеральні добрива найдовше лежатимуть на пристанційних коліях.

І хоч змагання триває з місяця березня (коли розвантажили вагони з міндобривами), ніхто ще нікого ані на сантиметр не обігнав. Як лежали гори калініту, так і досі лежать вони тут уздовж колії.

Якщо твій приїзд, Перче, виб'єє завзятих спортсменів з лежачої колії, то запевняємо, що ніхто з цього приводу сумувати не буде.

Отже, чекаємо!

Р. ДИСЮК,
начальник станції.

ст. Великі Пузирки,
Південно-Західної залізниці.

Порадь, будь ласка, з допомогою яких оптичних приладів можна прочитати, чи з допомогою якого коду можна розшифрувати письмено, розіслане 20 вересня ц. р. Жмеринським райвиконкомом тиражем у 250 примірників.

Єдине, що ще сяк-так можна розібрати в документі, це його назву: на двох сторінках цигаркового паперу викладено рішення IV сесії районної Ради депутатів трудящих від 21 серпня 1963 р., а про що йдеться в ньому — нерозгадана таємниця. Рядки залиті густою фарбою.

Дехто, Перче, робить припущення, що письмено присвячене підготовці до нового навчального року в школах. Але тут же виникає заперечення: чому ж його розіслано аж через 20 днів після того, як пролунав дзвінок?

К. БЕВЗЮК.

Вінницька область.

Розв'яжи, будь ласка, таку задачу:

БУ-9 Кримського облбудтресту спорудило в Сімферополі діагностичний корпус ветеринарно-бактеріологічної лабораторії. Приймаючи споруду, державна комісія виявила, що: а) дах на ній протікає навіть при росі; б) дим з димаря повертається в котельню; в) підлога схожа на лижний трамплін; г) у дощ вода попід вікнами тече в підвал; д) батареї вестибюля змонтовані в прохідному тамбурі, а в самому вестибюлі у мороз хоч собак ганяй; е) ряд інших недоробок.

Щоб наробити стільки дефектів, браку, БУ-9 треба було цілих 4 роки!

Питається: як довго БУ-9 усуватиме свої недоробки, коли державна комісія виявила їх ще наприкінці 1962 року, а їх і досі не усунено.

Якщо ти, Перче, сам не розв'яжеш цієї задачі, попроси керівників нашого облбудтресту — вони в нас арифметику ще не забули.

ЦАРЕГОРОДОВ,
директор облветлабораторії.

РАЗУВАЄВ,
голова місцевкому.

м. Сімферополь

Ти чимало разів критикував базік — людей, які дуже багато люблять говорити. А от начальник Сарненського спеціального будівельно-монтажного управління т. Пилипенко навпаки — не любить говорити, не до душі йому зайві розмови. От писати — це інша справа. Дуже любить т. Пилипенко писати. Особливо телеграми. Він навіть своїх начальників дільниць на нараду телеграмами викликає, хоч їхні кабінети у тому ж приміщенні і на тому ж поверсі, де сидить сам т. Пилипенко.

Не менш «оперативний» і директор заготконтори Березнівської райспоживспілки т. Байрамов. Він терміновою телеграмою на 75 слів сповістив директора Соснівської заготконтори т. Мельника про те, що строк подання бухгалтерської звітності вже минув.

Ходять чутки, що Пилипенко та Байрамов збираються на обідню перерву додому термінові телеграми посилати — мовляв, став, жінко, на стіл борщ, іду обідати... А що?.. Може бути...

В. МАЦКІВ,
позаштатний інспектор Ровенського обласного комітету партійно-державного контролю.

ТРУДЯГИ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

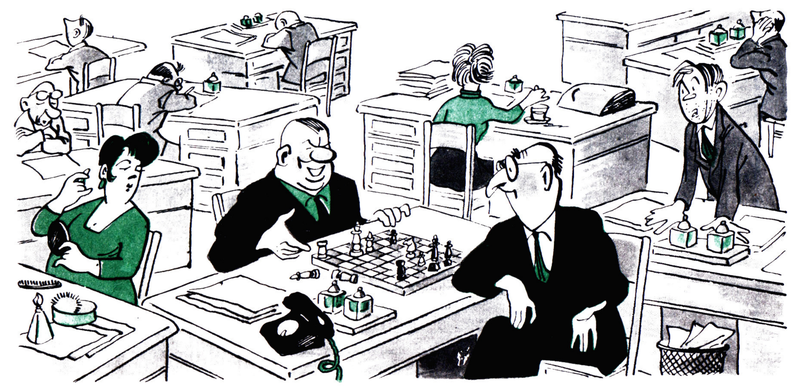

— Так що, почнемо нову партію чи будемо догравати вчорашню?

МАТЕРІЯ І АВТОРИТЕТ

Якось, задумавши на практиці скористатись існуючим у нас рівноправ'ям, я вирішив сам, без допомоги дружини, засмажити собі яєчню.

Поставив на плитку сковорідку, поклав туди дві повних ложки масла. Воно зашипіло... І в цей момент я почув: по радіо передають футбольний репортаж. Забувши про все на світі, я кинувся до радіоприймача. На кухню повернувся лише після того, як торпедівці забили у ворота моєї улюбленої команди п'ятий м'яч. Далі мені вже слухати не хотілося...

Сковорідку я застав розпаленою, як душа болільника, і сухою, як рахунок 0 : 5. Від масла не залишилось навіть і духу (вікна були відчинені).

Але я не хвилювався, що масло пропало, бо відразу ж пригадав закон збереження матерії. Адже давним-давно фізики (коли вони ще не ставали на прю з ліриками) встановили, що матерія сама по собі не появляється і нікуди не зникає, вона просто переходить з одного стану й виду в інший.

Так було з моїми двома ложками масла...

А от одного разу Львівська масложирова фірма «Жовтень» мала одержати з холодильника понад сім тонн масла. Здійснити це було доручено громадянину Буяру Івану Павловичу (1911 року народження, освіта — два класи), який працює на вищезгаданій фірмі вантажником. Хоч серед осіб матеріально відповідальних Буяр не числиться, але доручення чомусь було видано саме йому.

Навантаживши масло на дві машини, він подався назад. В силу специфічних особливостей людського організму Буяр не міг одночасно сидіти в двох машинах. Тому сів в одну. За другою ніхто не наглядав.

Обидві машини прибули на склад. Тут клацнули на рахівниці, крутонули на арифмометрі — так і є! Точніше: так і нема! Нема одного ящика масла — двадцять п'ять кілограмів. Де ті кілограми з ящиком поділися, Буяр пояснити не міг.

Та керівники фірми згадали золотий закон збереження матерії і вирішили, що масло в якомусь виді десь, очевидно, все-таки є...

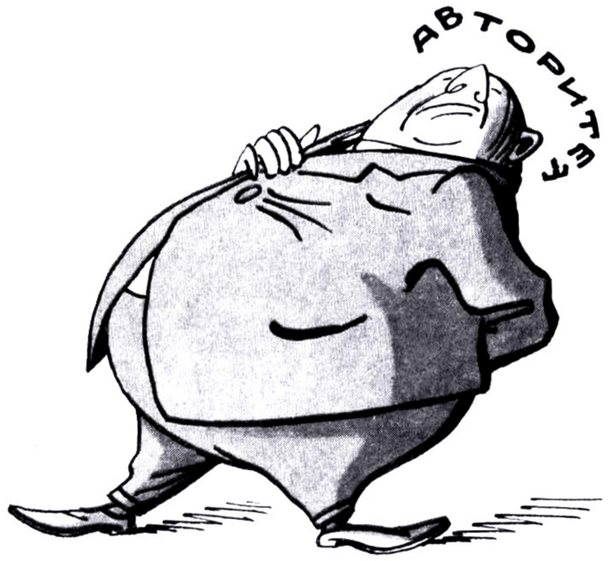

І на цьому заспокоїлись.

Натякнули, кажуть, Буяру, щоб відшкодував збитки, але він натяку не зрозумів. Його й перестали турбувати.

Правда, коли через два місяці Буяр і ще три вантажники були спіймані на гарячому при явній крадіжці масла, справу на них було передано в міліцію.

Яких-небудь п'яти місяців вистачило детективам з Залізничного райвідділу міліції, щоб встановити, що... недоцільно злодіїв притягати до кримінальної відповідальності — краще розглянути їх справу на товариському суді.

Товариський відбувся. Двом вантажникам зауважили, що красти в наш час негарно, а справу на Буяра, який украв 8 кілограмів масла, і на Гука, який хапонув 11 кілограмів, вирішили передати до прокуратури. Та помічник прокурора Залізничного району т. Ясинська у порушенні справи відмовила.

Не будемо міркувати з приводу того, чи було це рішення найкращим. Нехай у цьому розберуться юристи. На те вони й освіту юридичну мають.

Ми ж, в основному, про інше.

Коли минула перша річниця з дня таємничого перетворення ящика масла на інший вид матерії, керівники фірми згадали, що хтось-таки повинен відшкодовувати збитки, і подали у суд позов на Буяра, аби відшкодував 71 карбованець.

Суд задовольнив позов наполовину, доречно вказавши, що другу половину суми повинні заплатити ті керівники, які порушили встановлений порядок, видавши доручення матеріально не відповідальній особі, і не забезпечили нормальних умов та охорони при перевезенні масла.

Так само слушно народний суд виніс окрему ухвалу, в якій, посилаючись на конкретні факти, вказав, що на фірмі не ведеться дійової боротьби з розкрадачами, що тут не вивчають і своєчасно не усувають причин крадіжок.

Ухвалу направили в раднаргосп, звідки переправили на фірму: реагуйте, мовляв.

Цього разу директор масложирової фірми «Жовтень» О. Владимиров відреагував досить швидко: окрему ухвалу директор сприйняв як неприховане і зухвале намагання посадити жирну пляму на доручену йому масложирову фірму.

Тому у своєму листі-відповіді Владимиров з рішучою прямотою і відвертим обуренням вказав на те, «що викликає великий подив така безвідповідальна ухвала судді тов. Журавльова», що суддя «припускає помилку і приймає необгрунтоване рішення» і так далі в такому ж дусі.

Перелічивши факти мужньої боротьби керівників фірми з розкрадачами, директор засвідчує, що тут добре працює і товариський суд, і комісія по охороні соціалістичної власності, і група сприяння партійно-державному контролю, і що «проводиться масово-роз'яснювальна робота шляхом організації лекцій, бесід і доповідей і т. п.»

Але, незважаючи на всі «і т. п.», «слід відмітити, що випадки розкрадання справді мають місце на фірмі...» (Це сором'язливе зауваження процитовано з того ж таки листа).

А от чого в листі нема, так це розповіді про ті конкретні організаційні заходи, що їх вживає керівництво фірми для того, аби «випадки розкрадання» не мали місця на фірмі.

Про це директор забув написати. Воно й зрозуміло — поспішала людина, хвилювалася. Адже на цей раз ішлося уже не про масло, а про авторитет очолюваної ним фірми, про власний авторитет. А авторитет — це дуже тонка штука. Він — на відміну від матерії — може і появлятися, і зникати...

Є. КРУКОВЕЦЬ.

м. Львів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Хто там?
— Свої...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

На Донецькому велозаводі не вірили, що наші діти ростуть міцними й здоровими. Ця невіра дуже впливала на якість дитячих велосипедів. Завод робив їх з такого крихкого металу, який не витримував найніжнішого дотику наших юних здоровань. І в наслідок од дитячих самокатів залишалися самі ріжки та ніжки. Ці деталі демонструвалися на Виставці ширнетреба у № 16 «Перця» під назвою «Як впливає невіра...» Дирекція велозаводу провела рішучу боротьбу з невірами. Як повідомили з Донецька, головного невіру — начальника ВТК заводу т. Федченка М. П. з цієї роботи зняли.

Нотатки про їхні порядки

ЕСТЕТИКА НІЧНОГО ГОРЩИКА

Тут можна було побачити дивні речі. На найвиднішому місці красувався... звичайний нічний горщик! Трохи осторонь стояла велика шухляда від якогось старовинного комода, натоптана брудною білизною, ніби її носили не люди, а свині. Обабіч шухляди валялися купи побитих склянок, попільниці з недокурками, тюбики з-під зубної пасти, бляшанки з рештками крему для взуття...

Але то були не просто собі нічний горщик, не просто собі брудна білизна й не просто собі старі бляшанки. То були експонати — так, так, не дивуйтеся! — експонати «художньої виставки», відкритої у швейцарському місті Лозанні. І не просто виставки, а, як свідчила велика вивіска, «Олімпіади нового мистецтва».

По залах виставки, між горщиками і бляшанками, між купами сміття і мотлоху, ходили знавці «нового мистецтва» і докладно пояснювали очманілим відвідувачам, що означає, скажімо, попільниця з недокурками, який філософський сенс вкладено у нічний горщик або яку естетичну цінність має бляшанка з рештками крему для взуття.

А щоб відвідувачі могли ще і вдома поміркувати над цими проблемами, їм роздавали надрукований проспект, в якому все це було викладено на високому науковому рівні.

Якщо ж, і прочитавши проспект, люди не могли втямити, що спільного у мистецтва з старим мотлохом, на допомогу їм приходив поважний знавець, якийсь Анрі Дьюї, який на сторінках газети «Газетт де Лозанн» друкував великі статті про оту виставку, вихваляючи творців виставлених там «шедеврів».

Ось яка велика мистецька подія відбулася у Лозанні!

ІНТЕЛІГЕНТНІ МАВПИ

Віват! Наука одержала ще одну перемогу! Професор Філадельфійського університету Карлтон Стівенс Кун після цілого десятиріччя вагань і роздумів кінець кінцем визнав-таки вчення Дарвіна. «Але, — пише він у своїй науковій праці, — існували різні мавпи, від яких пішли різні раси. Пращурами негрів безумовно були чорні мавпи, а от предками білих американців були білі мавпи. А білі мавпи виявилися інтелігентнішими за чорних».

Тут і без коментарів видно, який високий рівень інтелігентності тих білих джентльменів, що проповідують такі теорії.

ІХНІ РЕКОРДИ

Видається в Америці так званий «Бюлетень світових рекордів». Щотижня на його сторінках можна прочитати новини про різні рекорди.

Одне з своїх останніх повідомлень той «Бюлетень» присвятив неабияким досягненням кількох... обжер.

Ось нові світові рекорди:

Бельгієць Гройгмет протягом 30 хвилин з'їв 44 крутих крашанки — добову продукцію великого курника!

Та яйця, можна сказати, харч делікатний. А ось інший рекордсмен, англієць Стіл. Він протягом години розправився з 29 мисками вареної картоплі. Вичистив так, що й мисок мити не довелося!

Француз Маффре спеціалізувався на ниві питва. За якихось 50 хвилин він видудлив дванадцять літрів пива!

«Бюлетень» підкреслює, що всі ці рекорди належать виключно країнам «західного світу».

Що ж, хай собі належать!

Не шкода.

Мал. Л. КАПЛАНА

У результаті військового перевороту до влади в Південному В'єтнамі прийшов новий проамериканський уряд. США вимушені були кінець кінцем розстатися з своєю вкрай скомпрометованою маріонеткою Нго Дінь Дьємом.

НГОДІНЬДЬЄМІВСЬКА ДОХЛЯТИНА

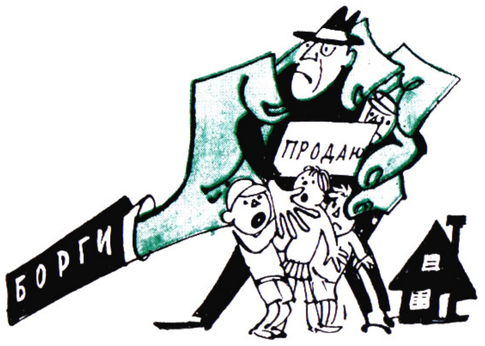

САМ СЕБЕ...

Ще молодий чоловік — 38-и років — раптом вирішив продати себе. Так, так. Не найнятися за безцінь, а продати! Навіть ціну визначив й оголосив про це широко. Живе той чоловік у «вільному світі», в Австралії, де все можна, де все продається. Користуючись «необмеженою свободою», той чоловік продає не тільки себе, а й своїх чотирьох діток, продає придбані у кредит будиночок, холодильник, пральну машину, телевізор та ще й собаку невизначеної породи на додачу.

Жарт?

Ні. Сумний факт, засвідчений австралійською газетою «Ньюкастл Сан».

Іншого виходу у водія поїздів Тома Галвіна немає. Великий рахунок з госпіталю, де лікувалася його покійна дружина, строк сплати за речі, куплені в розстрочку, спонукали людину піти на це — продати себе і щастя, здобуте в кредит, щоб сплатити борги.

Коментарі тут, як кажуть, не потрібні! У «вільному світі» і такий «бізнес» законний!

ВВАЖАТИ ЗА БІЛИХ!..

Усі знають, як рішуче розв'язували гітлерівські ангели-охоронці делікатні питання чистоти арійської раси.

Своїх японських партнерів по антикомінтернівському пакту вони наказали вважати не тільки чистопородними арійцями, а ще й «тевтонцями Сходу»!

Не меншу винахідливість і рішучість виявили недавно і південноафриканські расисти. Їх дикунські закони проти «чорношкірих» повною мірою поширювалися і на «жовтошкірих», на всі азіатські народи, у тому числі і на «тевтонців Сходу». Все тут було ясно, доки «східні тевтонці» не викинули одного дуже каверзного коника. Фірма «Токіоз Ята Айрон енд Стіл Корпорейшн» запропонувала південноафриканським «корпорейшн» контракт на купівлю протягом десяти років 500 тисяч тонн південноафриканської сталі щорічно. Перед тим, як підписати контракт, делегація японських експертів мала одвідати заводи південноафриканських «корпорейшн» і ознайомитися з їхньою продукцією.

Оце так каверза! У фервурдівському мавп'ятнику «жовтошкірим» найсуворіше заборонено ходити навіть тротуарами. А тут приймай цілий жовтошкірий ескадрон, та ще й двері заводів розчиняй перед ними!..

На одній чаші терез — «апартейд» (кодекс расистських законів), на другій — контракт на 250 мільйонів доларів.

І долари зробили своє. Південноафриканські расисти начхали на свій «апартейд» і підмахнули контракт. Торгова палата Преторії ухвалила:

— Віднині і навіки вважати японців за білих! Так би мовити, за почесних білих! Гоноріс кауза!

Слід гадати, що вдячні японські бізнесмени оголосять тепер фервурдівських расистів почесними самураями і при зустрічах почесні білі і почесні самураї тертимуться носами — бо саме так цілуються по-японському.

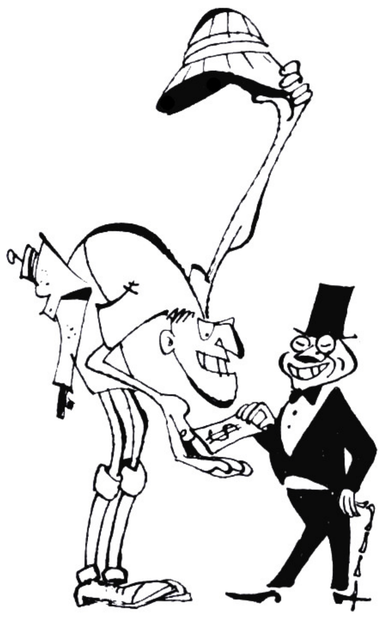

ПОГОРІЛИ...

Ну й хлопці ж працюють у Запорізькому «Промбудтресті»! До чого не візьмуться — все в руках у них так і горить!

У 1958 році (тоді «Промбудтрест» ще називався «Облбудтрестом») вони заходилися відбудовувати будинок, де мали розміститися побутові приміщення Оріхівського райпромкомбінату. Підписали договір, одержали гроші, взяли зобов'язання: в IV кварталі того ж року здати об'єкт в експлуатацію.

Прийшов строк. Але начальник будівельної дільниці т. Бондаренко об'єкта не здав, а зарепетував:

— Горимо! Не вклалися... Здамо в 1959 році!

Уклали з будівельниками новий договір. А коли закінчився 1959 рік, то виявилося, що роботи тут вистачить ще й на наступний.

Так будівельники тягли й дотягли до 1961 року. А вже тоді категорично відмовилися провадити роботу далі. Хай, мовляв, хтось інший наш брак виправляє.

Але бракоробам цей хитрий маневр не вдався. Їх примусили повернутися на будівельний майданчик ліквідувати брак і до кінця 1961 року здати приміщення.

До кінця 1961 року...

А календар, якщо кинути на нього оком, уже показує, що ось-ось закінчиться рік 1963-й. А будівництву й досі кінця-краю не видно.

Не видно й начальника будівельного управління т. Бондаренка. Десятою дорогою обходить він цей об'єкт. Гидко, каже, дивитися на нього: ні вікон, ні дверей, ні даху.

А вікна ж були. Начальник будівельного управління готовий присягати, що були. Сам бачив. І двері були. І дах був шифером вкритий. От тільки той збиточний вітер! Узяв та й зірвав з даху шифер. А двері й вікна — ті самі розсипались, не діждавшись, поки їх пофарбують...

— Згоріли під нашим палючим південним сонцем! — пояснює тепер керуючий Запорізьким промбудтрестом т. Смирнов.

От роботяги! У їхніх руках все горить...

Працівники Оріхівського райпромкомбінату: ГАЛЧАНСЬКИЙ, ЮШКО, СИМОНЕЦЬ, ПАУСТОВСЬКА, БАРТОН, ТКАЧУК, ДЕМИДЕНКО, ЖИТНИК, КАЛИНОВСЬКА, ГОЛОВКО, СИДОРЕНКО, КИСІЛЬ, ПАВЛЕНКО.

Запорізька область.

Народні усмішки

НА УРОЦІ

Вчитель викликав Івасика і питає:

— Івасику, у вас є корова?

— Є.

— То розкажи, як вона виглядає.

— А наша корова тепер зовсім не виглядає, тато на зиму всі дірки забили дошками.

Повідомив О. Л. КВАШУК з с. Купичів, Турійського району, Волинської обл.

ДІТИ ЯК ДІТИ

— А в тебе батько лисий!

— А от і не лисий. Він у капелюсі.

—

— Чи глибока у вас у селі річка, Галю?

— Глибо-ока! Як лягти, то з головою...

—

— Чого це в тебе, Сашко, заїди на губах?

— Зате на носі вже немає.

—

— Мамо, а Ванько вже все чорнило виурокував!

ХТО ВИНУВАТИЙ!

Чоловік спішив на приміський поїзд. Та не встиг він добігти до станції, як поїзд тільки хвоста йому показав. Роздосадуваний чоловік показав кулака і крикнув машиністові навздогін:

— Чорта з два ти заробиш, як так будеш людей возити.

ЛЕДАЧА ДОЧКА

Ледача дочка вночі будить матір:

— Мамо, подайте води напитися.

— То встань сама й напийся... Через хвилину знову:

— Мамо, ну принесіть води напитися.

— Ось перестань, а то битиму!

— Ну, то як встанете мене бити, заодно й води принесіть...

Записав В. КАПЛУН з м. Києва.

ТЕЩИН ПЕРЕЖИТОК

Поблизу села Шевченкового жила дуже ябедна теща. Був у неї приймак — чоловік роботящий, лагідний. Але за що приймак не візьметься, вона кричить не своїм голосом:

— Це моє, не чіпай!

Набридло йому всьому тещиному кланятись. От одного разу він прийшов додому у веселому настрої. Поглянув на миску, з якої теща їла:

— Це твоя?

— А моя ж!

Підняв над головою — торох об підлогу.

— Горщики теж твої?

— А чиї ж!

Побив, потрощив!

— Вікна твої?

Теща бачить, що зять може й хату зруйнувати, та й каже:

— Наші, зятечку, наші!

— Хай стоять!

— А двері твої?

— Наші ж, кажу, наші!

— Хай стоять!

— А хата твоя? Де мої сірники. Давай, жінко, гасу!

— Наша, Іване, наша!

З того часу теща навчилась на все казати — наше!

У селі Шевченковому від Ів. Ів. Гриценка записав Андрій КІНЬКО.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Не бійтеся, вони не кусаються.

ВІНЕГРЕТ ПЕРЦЕМ

perec-ua.
perec-ua.

Мал. К. ЗАРУБИ

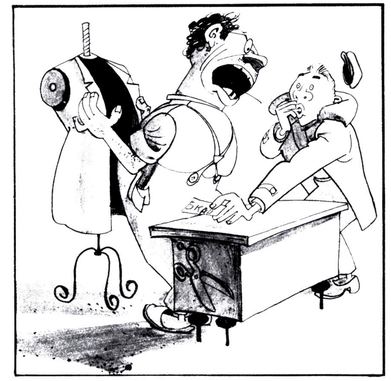

— Що ти мені даєш?! У нас же ательє першого класу!..

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Без слів.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

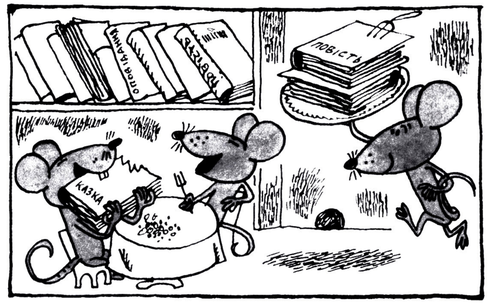

— Для кого, може, це й духовний, а для нас просто харч!..

ДРУГОРІЧНИК-ПАНІБРАТ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

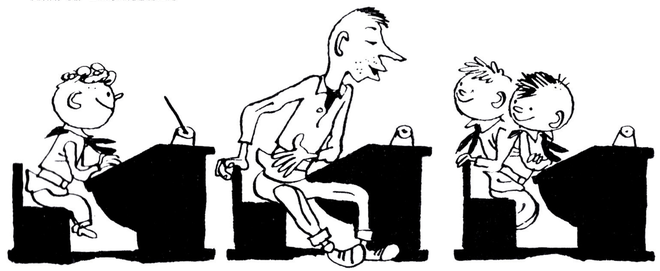

— Не величай мене Петром Івановичем. Кажи просто Петя.

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

Як пам'ятають наші читачі, Товариство захисту паперу було спочатку засновано з метою захищати папір, який витрачається на різні бюрократичні відписки. Але згодом функції Товариства розширилися, бо всім стало зрозуміло, що треба захищати не так папір, як людей, що зазнають кривди від бюрократичної тяганини.

От і зараз. Тут справа зовсім не в папері. На тяганину, від якої зазнав лиха Карлівський машинобудівний завод (Харківський раднаргосп), паперу пішло не так вже й багато. А часу і грошей чималенько.

Спасибі залізничникам Південної залізниці. Не всім, а деяким. Тим, які довели, що колеса можуть крутитися в різні боки. Треба, щоб ті колеса крутилися до станції Карлівки і везли на завод потрібні деталі, а колеса чомусь почали крутитися в бік станції Лозової. На заводі чекають на деталі, а деталі мандрують далі. Помандрували, не знають чого, до Харкова, а з Харкова знову до Лозової. Так і їздили кілька місяців. І хто тепер скаже, що залізнична тяганина не страшніша паперової?

А от Камінь-Каширський маслоробний філіал Луцької молочної фірми «Буг» може похвалитися, що став жертвою напівтяганини... Тобто, паперова тяганина була, так би мовити, повнометражна. Паперу списали добрий стос, а поршні до дизеля К-153 маслоробний філіал одержав без кілець і пальців. Забули на Токмацькому дизелебудівному заводі ім. Кірова відвантажити пальці.

Не доклали рук — і пальці залишились собі у Токмаку, а поршні поїхали собі до Камінь-Каширського.

І як забули на заводі про ті пальці, коли вже писалося про них і переписалося! Пальці потерпли писати, а у поршнів ні пальців ні кілець. Біда та й годі. Така самісінька, як і в Богодухівського навчально-виробничого підприємства Українського товариства сліпих, якому Харківський будівельний трест № 95 вже шість років ремонтує і ніяк не може відремонтувати майстерні та гуртожиток.

Оце тяганина, так тяганина! Всім тяганинам тяганина!..

НЕ БЕРІТЬ ПІД КОЗИРОК!

Стоїть, скажімо, на товкучці спекулянтка і продає в'язані кофточки. І підходить, скажімо, до неї міліціонер на предмет ознайомлення її з Указом про боротьбу з дрібними спекулянтами. Правда ж, цілком вірогідна картина, і нічого тут фантастичного немає.

Але уявімо собі на хвилинку, що жоден мускул не здригнувся на нахабному спекулянтчиному обличчі. Вона лізе за пазуху і дістає документ з печатками, де чорним по білому написано, що: «громадянка Харайлюк має власну трикотажну фабрику і торгує власною продукцією». Що залишається робити міліціонерові? Йому залишається взяти під козирок і піти геть.

Фантастика? Не зовсім.

На станції Христинівка, Черкаської області, жваво торгували кавунами громадянин Агафон Андрійович Цуканов. Аж занадто жваво. Таке пожвавлення не могло не зацікавити міліцію. Але Агафон Андрійович, і оком не кліпнувши, документально довів, що він є не хто інший, як баштановласник.

Довідка, підписана головним агрономом Сальківського цукрокомбінату (Гайворонський район, Кіровоградської області) Кравченком, дійсно свідчить, що «з загальної площі баштана, який належить цукрокомбінатові, 0,40 га надано Цуканову для власного користування».

І Цуканов собі користується. Чого ж не користуватися, коли т. Кравченко таку охоронну грамоту видав. А що міліції робити? Під козирок брати?

Ні в якому разі! Брати спекулянта. А з Кравченком побалакати. Поцікавитись, що він ще збирається подарувати Цуканову і таким, як Цуканов. Весь баштан, чи тільки його половину, чи, може, що-небудь з устаткування цукрокомбінату? І чи будуть такі подарунки оформлені документально?

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У «Перці» № 16 на «Виставці ширнетреба» читачі дізналися про те, що Житомирський промкомбінат випускає автотрансформатори дуже низької якості.

Начальник управління виробництва культурно-побутових товарів Київського раднаргоспу т. Зиков повідомив редакцію, що за випуск бракованих автотрансформаторів та відсутність належного контролю за якістю продукції директора промкомбінату т. Каутського суворо попереджено, а головному інженеру т. Малину та начальнику ВТК Синьоутському оголошено догану.

★ А на «Виставці ширнетреба» у № 17 журналу було виставлено щербаті й подряпані шафи Фастівського меблового комбінату з перекошеними дверцятами й плінтусами.

В. о. прокурора Київської області т. Хрієнко повідомив редакцію, що прокуратура області внесла подання до Київського промислового обкому КП України про притягнення директора комбінату т. Левади до партійної відповідальності за випуск бракованої продукції.

★ У тому ж номері, у маленькому фейлетоні «Кому розсада, а кому досада» Перець критикував безглуздий наказ завідуючого Ровеньківським міськкомунгоспом т. Стращука. Він наказав розібрати пішохідний micток біля зеленого господарства міськкомунгоспу, щоб люди була не покрали квітів. Через таке самодурство пішоходам доводилося обходити те зелене господарство за кілометр.

Як повідомив голова Ровеньської міськради т. Мартинов, після виступу Перця пішохідний місток в районі школи № 2 відбудовано.

На жаль, у своїй відповіді голова виконкому не написав, за чий рахунок відбудовано місток.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовське шосе, 94. Тел. Б-13-2-12, Б-13-3-46, Б-13-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 22 (513) (на украинском языке). Підписано до друку 6. XI. 1963 р. Папір 70×108¹/₁₆=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 33215. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ. О. Довженка, 1. Зам. 03614. Тираж 400.000 прим.

Відсканував Любомир ОЛІЙНИК, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ
для спільноти: http://perec-ua.livejournal.com

Індекс 74393

Мал. БЕ-ША

ДОБРИЙ БАРАНЧИК, ТА ПО-ВОВЧОМУ ВИЄ
(Народна мудрість)